

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: S. M.
st. přísl. Afghánistán
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, PSČ 739 51

zastoupen Mgr. Ladislav Bárta, advokát
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava
proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2021, čj. KRPB-9133-14/ČJ-2021-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátu se sídlem Purkyňova 6, Ostrava **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce ve výši **6800 Kč**, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 10. 2. 2021 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2021, č.j. KRPB-9133-14/ČJ-2021-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zajistila žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 na 32 dnů ode dne 15. 1. 2021 do dne 15. 2. 2021 ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující skutečnosti. Dne 15. 1. 2021 byl žalobce kontrolován hlídkou policie společně se dvěma dalšími cizinci na D1 (200 km) ve směru na Ostravu. Při podání vysvětlení téhož dne žalobce uvedl, že je z Afghánistánu, je ženatý a jeho manželka žije v Iránu. Cestou požádal v Rumunsku o azyl. V táboře byl asi do začátku ledna 2021, poté s převaděčem překročil hranice do Maďarska kamionem. Žádost o azyl mu v Rumunsku byla zamítnuta a byla mu uložena povinnost do 10 dnů vycestovat. Chce se dostat do Lucemburska, kde má známé. Na území ČR ani v jiném členském státě EU nemá příbuzné. V ČR určitě zůstat nehodlá. Byl si vědom toho, že je v ČR nelegálně.
3. Žalovaná dovodila, že žalobce dne 15. 1. 2021 neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Dále dovodila, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území Evropské unie. Žalovaná vyhodnotila podmínku tzv. vážného nebezpečí útěku a uvedla, že jeho případný dobrovolný návrat zpět do Rumunska se jeví jako vyloučený, neboť žalobce chce pokračovat do Lucemburska a uvedl, že se do Rumunska vrátit nehodlá. Dále dospěla k závěru, že v jeho případě není možno uložit zvláštní opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť nemá v ČR žádnou adresu pobytu, žádné finanční prostředky a existuje v jeho případě nebezpečí ze zmaření účelu předání do příslušného členského státu EU. Jeho dobrovolný pobyt na území se tedy jeví jako krajně nepravděpodobný. Svým jednáním žalobce prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy členských států EU.
4. Žalovaná se dále zabývala systémovými nedostatky v azylovém systému Rumunska. Zdůraznila, že Rumunsko je povinno dodržovat své lidskoprávní závazky a nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by deklarovalo v Rumunsku tzv. systémové nedostatky. Ani žalobce sám neuvedl žádné skutečnosti, které by zavadávaly důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do Rumunska. Žalovaná zkoumala poměry v příslušném členském státě na základě na internetu zveřejněných zdrojů (AIDA, EASO, Human Rights Watch atd.) datovaných v letech 2015 – 2017. Dále poukázala na statistiky EUROSTAT z roku 2017. Dále žalovaná vycházela z Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020.
5. Doba zajištění byla žalovanou stanovena ve smyslu lhůt upravených nařízením Dublin III. tak, že v součtu doba zajištění bude stanovena na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (15. 1. 2021).

III. Žaloba

6. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce prostřednictvím svého ustanoveného zástupce vznesl následující žalobní body. Předně tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nerealizovatelnosti účelu zajištění (přemístění žalobce do Rumunska).
7. Podle názoru žalobce žalovaná se nedostatečně zabývala tím, zdali reálně dochází k transferům žadatelů do Rumunska. Dle statistiky Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky za prosinec 2020 (kterou žalobce přiložil k žalobě) totiž v rámci Dublinského řízení podle členských států EU v prosinci 2020 žádné transfery do Rumunska provedeny nebyly, což zásadním způsobem zpochybňuje realizovatelnost žalobcova zajištění a přinejmenším implikuje povinnost žalované se s předmětnou otázkou dostatečně vypořádat.
8. Bez ohledu na výše uvedené je podle žalobce předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně práv v Rumunsku nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém systému jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřípustným. Je všeobecně známo, že rumunský azylový systém trpí řadou zásadních problémů, s kterými se nedokáže vypořádat, přičemž především kapacitní problémy systému jako takového graduji i s ohledem na rekordní nárůst počtu žádostí o azyl v roce 2020, oproti předchozímu roku.
9. Současnou situaci pak navíc zásadně ztěžuje epidemie viru COVID-19, která mimo jiné činí realizaci předání zcela iluzorní. V rumunských uprchlických táborech jsou i nadále nepřijatelné životní a zejména hygienické podmínky. Již opakovaně veřejný ochránce práv poukázal na tyto nedostatky, především nevyhovující sprchy a toalety. Možnost přístupu ke zdravotnickým službám je v Rumunsku nedostatečná a zhoršována nedostatkem léků a zdravotnického zařízení. Mimo to uprchlíci obvykle čelí zejména finančním či jazykovým bariérám v přístupu ke zdravotnickému systému. Je zřejmé, že v Rumunsku není možné realizovat základní opatření v oblasti veřejného zdraví, jako je sociální distancování, řádná hygiena rukou, dezinfekce prostorů a izolace.
10. Žalobce pak poukazuje na to, že právě v případě Rumunska je situace natolik vypjatá, že je povinností žalované otázku nebezpečí nákazy a systematických nedostatků v rumunském azylovém systému posoudit z úřední povinnosti. Jedním z relativně aktuálních nezávislých materiálů popisujících stav azylového řízení před vydáním napadeného rozhodnutí byla zpráva organizace AIDA Country Report Romania z února 2018, která byla aktualizována dne 30. 4. 2020 a popisuje stav k 31. 12. 2019 a žalobce ho přiložil k žalobě.
11. Dále žalobce poukázal na vybrané nedostatky fungování azylového systému v Rumunsku ve vazbě na citovanou zprávu AIDA. V první řadě poukázal na to, že žalobce v Rumunsku dostal k podpisu nějaké dokumenty, o kterých nevěděl, k čemu slouží. Dále též nebyl poučen o tom, že má povinnost setrvat až do pravomocného

ukončení řízení o azylu v Rumunsku. Podle některých poznatků z terénu pohraniční policie nevyužívá služeb tlumočnicků, kteří hovoří rodným jazykem migrantů a v důsledku toho nejsou ani jejich jména, data narození a důvody jejich žádosti o azyl správně zaznamenány. Následkem toho jsou pak i zřetelně chybné údaje v příslušných evropských databázích konkrétně u žalobce se to týká chybného data narození. Postup policie vedoucí k zahajování „azylových“ řízení, jakož i jejich průběh pak v Rumunsku provází řada problémů týkajících se kvality tlumočení a chování tlumočnicků, kterou zmiňuje i aktualizace předmětné zprávy AIDA.

12. Další nedostatky tkví v zabezpečení práva na právní pomoc. Podle rumunského azylového zákona má žadatel o azyl právo na právní poradenství a pomoc v azylovém řízení. Toto právo na právní pomoc však v mnohých případech absentuje a žadatelům o azyl se právní pomoc nedostává. Je to zejména z důvodu naplnění kapacity poskytovatelů právní pomoci, což má za následek to, že se právní pomoci dostane jenom cca 60 žadatelům o azyl. Rumunsko sice je podporováno v migrační politice Evropskou unií, avšak poskytnuté finance nevyužívá efektivně a žadatelům o mezinárodní ochranu se této pomoci nedostává. V případě žadatelů o azyl zajištěných v detenčních střediscích není přístup ke službám nevládních organizací pravidelně zajišťován, a to ani v případě CNRR (*Romanian National Council for Refugees, Consiliul, CONSILIUL NAȚIONAL ROMÂN PENTRU REFUGIAȚI*), která nemá v těchto centrech pravidelnou pracovní dobu.
13. Další námitky směřují k možnostem integrace cizinců v Rumunsku. Podle všeobecně dostupných informací a článků je zjevné, že nedostatky rumunského azylového systému způsobují, že žadatelé a následně i držitelé mezinárodní ochrany nemohou řádným způsobem využívat výhody sociálního zabezpečení dle rumunského práva. Příslušné orgány sociálního zabezpečení v mnohých případech cíleně požadují doklady, které nejsou schopni žadatelé obstarat, a tak jsou jim odpírány sociální benefity a čerpání potřebné sociální podpory. Problematickou se jeví též participace na integračních programech. Problémy jsou viditelné v neefektivní výuce rumunštiny, zjevné diskriminace žadatelů a nedostatku pomoci při vyřizování běžných dokladů.
14. Podle tvrzení žalobce neexistuje žádný program na výuku rumunštiny, jelikož v Rumunsku je nedostatek učitelů rumunštiny, kteří by vedli výuku v cizím jazyce. Diskriminace žadatelů je zjevná z chování rumunských úředníků, kteří se žadateli nejednají na stejné úrovni jako s rumunskými občany. Zaměstnavatelé se také zdráhají najmout žadatele o azyl z důvodu jejich nejisté právní situace a Rumunsko neposkytuje žádné daňové úlevy pro zaměstnavatele v případě, když zaměstnávají žadatele o azyl. Často se též stává, že zaměstnavatelé neplatí mzdy a též s nimi odmítají oficiálně uzavírat pracovní smlouvy.
15. Žalobce dále poukázal na to, že podle zástupce AIDRom v Temešváru nemá Rumunsko udržitelný rozvoj integračního programu. Na tom nezměnilo nic ostatně ani to, že IOM Rumunsko, ve spolupráci s Mezikulturním institutem v Temešváru a Schottener Social Services Foundation, realizovalo od července 2017 do ledna 2019 projekt „REACT_RO:- vzdělávací zdroje pro výuku rumunského jazyka a kulturní

ubytování příjemců grantů Mezinárodní ochrany BPI a státních příslušníků třetích zemí (RTT) v Rumunsku“.

16. Předání do Rumunska je tudíž pro rozpor s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nemožné, a proto je nepřipustné i samotné zajištění za účelem předání. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

17. Úvodem svého vyjádření žalovaná shrnula skutkový stav a průběh řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Dále shrnula obsah aplikované právní úpravy (§ 129 ZPC).
18. K námitkám žalobce uvedla, že v řízení o zajištění je schopna pouze předběžně posoudit, zda předání není a priori vyloučeno. Za tím účelem si opatřila informace, zejm. zprávu OAMP ze dne 13. 8. 2020 k azylovému systému v Rumunsku a dále zohlednila dostupná aktuální rozhodnutí a stanoviska orgánů s působností v předmětné oblasti. Poukázala zejm. na zprávy organizace IOM ze dne 25. 10. 2019 (*New Life and New Hopes Resettled Refugees Arriving In Romania*) a tiskovou zprávu UNHCR. Žalovaná není povolána k podrobnému zkoumání situace na celém území Rumunska z hlediska kapacit a úrovně jednotlivých tamních přijímacích středisek, stejně jako posouzení míry dostupnosti pomoci nevládních organizací.
19. K namítanému nedostatečnému posouzení reálnosti předpokladu pro přemístění žalobce poukázala žalovaná na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně pak rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017- 54 a rozsudek ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 – 87). Dále také poukázala na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 -9 týkající se posuzování systémových nedostatků a vyvratitelné domněnky jejich neexistence.
20. V posuzované věci žalobce při podání vysvětlení žádné výhrady či obavy k podmínkám v Rumunsku nesdělil, vycházela žalobkyně z poznatků získaných při její úřední činnosti a obecně známých skutečností.
21. K námitce týkající se nedostatečného posouzení uskutečnitelnosti transferu žalobce do Rumunska žalovaná uvedla, že k relevanci statistik lze poukázat na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55. Nelze z nich bez dalšího mechanicky dovozovat, že do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění. Žalovaná uzavřela, že pro zajištění žalobce existují zákonné důvody, pročež navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl

bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

23. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
24. Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce byl kontrolován policejní hlídkou na 200 km dálnice D1 poblíž parkoviště čerpací stanice OMV spolu se dvěma dalšími cizinci. Ve správním spisu je obsažen záznam ze systému EURODAC, podle něhož žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 30. 11. 2020 (ID RO1TM201T2011031404) protokol o podání vysvětlení ze dne 16. 1. 2021. Při něm žalobce zejm. uvedl, že je ženatý a jeho žena žije v Iránu. Jinak je nezaměstnaný (zedník) a nemá žádný doklad totožnosti. Popsal svou cestu do Evropy z Afghánistánu přes Turecko, Řecko, Makedonii, Srbsko, Bosnu, Chorvatsko až do Rumunska. Naposledy cestoval na podvozku kamionu a vystoupil v ČR kvůli chladu. Jinak je cílem jeho cesty Lucembursko, kde má známé. Je zdrav a žádné léky nebere. Má u sebe pouze několik eur. Nechtěl v ČR požádat o azyl a nechce se vrátit v žádném případě do Rumunska.
25. Podle Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020 je v Rumunsku zajištěno právo na právní pomoc všem žadatelům o mezinárodní ochranu. V azylových střediscích mají žadatelé o azyl nárok na ubytování, finanční příspěvek na oblečení a stravování a kapesné podle své finanční situace. Přístup na trh práce je pro žadatele možný po třech měsících od podání žádosti o mezinárodní ochranu, ačkoliv není bez překážek. K dublinskému systému se uvádí, že všechna práva a povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu se neliší od práv a povinností v běžném řízení, např. právo na právní pomoc. Ve správním spisu se již po datu vydání napadeného rozhodnutí nachází oznámení Ministerstva vnitra ze dne 8. 2. 2021 o průběhu dublinského řízení s tím, že ministerstvo obdrželo dne 3. 2. 2021 neakceptaci rumunské strany, podle níž byl prvním členským státem, kde žalobce nelegálně překročil hranice, Chorvatsko. Proto odeslalo ministerstvo novou žádost o přijetí do Chorvatska s lhůtou pro odpověď stanovenou na 22. 2. 2021. Dne 15. 2. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce o 42 dnů do 29. 3. 2021.
26. Krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
27. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**“*. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku***

- podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“*
28. Podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
29. Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za **vážné nebezpečí útěku** se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
30. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
31. K **prvnímu žalobnímu bodu** krajský soud uvádí následující. Žalobce tvrdí, že jeho předání do příslušných členských států EU je krajně nepravděpodobné či dokonce nemožné. Důvody k tomu spatřuje v aktuálních statistických údajích (statistika Ministerstva vnitra z prosince 2020), kterou soudu předložil. Vzhledem k tomu, že jde o obecně známé a zveřejněné údaje známé oběma stranám i soudu, nepovažoval

krajský soud za nutné provádět těmito údaji dokazování. Z předložené statistiky Ministerstva vnitra vyplývá, že za prosinec 2020 bylo podáno 16 žádostí o transfer (tzn. přemístění) cizinců do Rumunska, přičemž se neuskutečnil ani jeden transfer.

32. Krajský soud k výkladu tohoto statistického údaje poukazuje na názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, podle něhož „ze statistik, které vypovídají o nízké až mizivé úspěšnosti předávání cizinců do jiného členského státu Evropské unie v minulém období, nelze mechanicky a bez dalšího dovozovat, že i do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění [§ 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a článek 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států].“ Viděno touto optikou jsou tedy statistická data předložená žalobcem pouhé jednotliviny, které nedokazují, že ani pro futuro nebudou transfery do Rumunska probíhat. Kromě toho z druhé zprávy předložené žalobcem (AIDA: Country Report Romania, update 2019), vyplývá, že za rok 2019 Rumunsko přijalo 141 přemístění (transferů) cizinců. Krajský soud tedy nesdílí závěr žalobce o tom, že účel zajištění žalobce (přemístění do Rumunska) bylo neuskutečnitelné.
33. Ohledně tvrzení, že přemístění žalobce je neuskutečnitelné z důvodu panujícího zasažení EU pandemií koronaviru způsobujícího onemocnění Covid-19 krajský soud uvádí, že je mu známo, že již v loňském roce Evropská komise vydala pod zn. C (2020) 2516 doporučující materiál s názvem COVID19 – COMMUNICATION FROM THE COMMISSION – „COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement“, v němž v zásadě doporučuje, aby členské státy pokračovaly v provádění dublinského nařízení. Zároveň je povinností členských států zvážit, zda situace v přijímacím členském státě je takového rázu, aby umožňovala předání cizince či více cizinců bez zásadnějšího významného zatížení zdravotního systému daného státu. Z nejaktuálnější informace OAMP ze dne 13. 8. 2020 založené ve spisu není patrné, že by rumunský azylový systém nebyl schopen zajistit odpovídající opatření pro eliminaci rizik přenosu onemocnění Covid-19. Situace v tomto ohledu zatěžuje všechny azylové systémy členských států EU a Rumunsko tak není žádnou výjimkou. Přehledně situaci mapuje také aktuální publikace EASO COVID-19 emergency measures in asylum and reception systems – Issue 3 (přístupná na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/publications/>). Ani v této publikaci nelze najít informaci, že by byl přijímací systém v Rumunsku zcela paralyzován pandemií Covid-19.
34. Pokud žalobce tvrdí, že se žalovaná tímto rizikem zabývala nedostatečně, lze připomenout, že je úkolem Ministerstva vnitra v řízení o přemístění (tzv. dublinské řízení), a nikoliv úkolem žalované podrobně zkoumat, zda pandemie Covid-19 je v příslušném členském státě natolik závažná, že vylučuje, aby byl cizinec do tohoto členského státu přemístěn (viz k tomu kupř. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020 – 29). V tomto ohledu nespátřuje krajský soud

- v napadeném rozhodnutí žádnou vadu, neboť hodnotilo poměry v příslušném členském státě komplexně na základě standardních informací o zemi původu. Žalobce navíc nemůže být považován v žádném ohledu za zranitelnou osobu, aby žalovaná byla nucena zkoumat individuální rizika hrozící v případě přemístění.
35. Ve **druhém** žalobním bodě obsahujícím velké množství dílčích žalobních námitek žalobce tvrdil, že žalovaná nedostatečně hodnotila existenci možných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalobce namítá, že žalovaný správní orgán nepostupoval dle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku.
  36. K tomu krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu založeno na poměrně srozumitelném i relativně podrobném zdůvodnění, jakým způsobem žalovaná hodnotila otázku systémových nedostatků v členských státech, které budou v dublinském řízení osloveny k přijetí žalobce zpět. Úvaha žalované rozhodně není nepřezkoumatelná a opírá se jak o podklady založené ve správním spisu (konkrétně Informace OAMP ze dne 13. 8. 2020), tak i o další poznatky žalované známé z její úřední činnosti.
  37. S argumentací opřenu o tvrzenou existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému se správní soudy potkávají opakovaně. Nejvyšší správní soud se tímto problémem zabýval kupř. v rozsudcích ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20 ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 24. V uvedených judikátech Nejvyšší správní soud vycházel z předpokladu, že při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci *N. S. a další*ch, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].
  38. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shrnul, že v řízení o zajištění cizince nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z původního rozhodnutí o zajištění (v důsledku návaznosti těchto řízení) a také z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců, resp. jejich námitek v tomto směru. Tento názor krajský soud dlouhodobě zastává ve své rozhodovací činnosti ve věcech zajištění cizinců podle ustanovení § 129 ZPC .

39. V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 16. 1. 2021 nemá žádný doklad totožnosti. Popsal svou cestu do Evropy z Afghánistánu přes Turecko, Řecko, Makedonii, Srbsko, Bosnu, Chorvatsko až do Rumunska. Celou cestu jel bez dokladů až do Rumunska a svého jednání proti právním předpisům EU si byl vědom. Naposledy cestoval na podvozku kamionu a vystoupil v ČR kvůli chladu. Jinak je cílem jeho cesty Lucembursko, kde má známé. Žalobce jednoznačně uvedl, že nechtěl v ČR požádat o azyl a nechce se vrátit v žádném případě do Rumunska.
40. Lze žalované přisvědčit, že žalobce neměl s rumunským azylovým systémem žádné negativní osobní zkušenosti, kromě toho, že mu byla žádost o udělení azylu v Rumunsku zamítnuta. Žil v uprchlickém táboře, kde evidentně mohl uspokojovat svoje základní životní potřeby. Zkušenost žalobce tedy nevypovídá o žádných skutečných systémových nedostacích v Rumunsku. Samotná neochota vrátit se do Rumunska nemůže být považována za indicii stran systémových nedostatků v azylovém systému.
41. Ohledně dalších dílčích námitek v tomto směru opřených o informace uvedené v žalobcem přiložené zprávě AIDA Country Report (update 2019), krajský soud v žádném případě nerozporuje, že rumunský azylový systém je stejně jako systémy ostatních členských států v „náravníkové zóně“ stížen problémy spojenými se zajištěním základních standardů ubytování pro zvýšený příliv migrantů, z nichž ne všichni se stanou žadateli o azyl. Žalovaná si však byla těchto skutečností rovněž vědoma, neboť podkladová Informace OAMP ze 13. 8. 2020 je založena mj. na zprávě AIDA Country report: Romania z dubna 2020, tedy novější zprávě než té, na niž odkazuje žalobce. Ze zprávy odkazované žalobcem vyplývá, že podmínky v jednotlivých azylových střediscích se liší, někde mohou být problémy s tlumočením, jinde zase horší kvalita ubytování.
42. Ani žalobcem namítané nedostatky v hygieně a ubytování v azylových střediscích však nevypovídají podle krajského soudu o existenci závažných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, ani o zásadní přetíženosti tamějších uprchlických ubytovacích kapacit. Stran dokumentovaných kritizovaných podmínek lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v již citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že *„rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“*
43. Totéž hodnocení lze vztáhnout k většině žalobcem vytýkaných problémů, k nimž má v Rumunsku docházet, tedy především údajné chyby v tlumočení v pohraničních centrech, nepochopení právní situace (podpis „nějakých dokumentů“), právo na právní pomoc (které i podle této zprávy v nezbytném rozsahu zajištěno je) a využívání benefitů sociální pomoci, jednání rumunských úředníků či integračních programů pro cizince. To vše jsou obvyklé potíže, s nimiž se cizinci na svých

migračních trasách Evropou setkávají. Možnost integrace cizince v příslušném členském státě pak už vůbec není otázkou, kterou by měla žalovaná řešit při rozhodování o zajištění cizince, a dokonce ani Ministerstvo vnitra při rozhodování v dublinském řízení.

44. Krajský soud ve vztahu k Rumunsku uzavírá, že v současné době nejsou důvodné pochybnosti o tom, že by měly v tomto členském státě existovat tzv. systémové nedostatky v azylovém systému (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019 – 65, přístupné na www.nssoud.cz).
45. Na samotný okraj věci krajský soud uvádí, že nepřehlédl, že v dalším průběhu dublinského řízení se ukázalo, že příslušným členským státem by mohlo být spíše Chorvatsko, neboť Rumunsko neakceptovalo přijetí žalobce zpět. Následně bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění již s ohledem na tyto skutečnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se ani jedné ze stran náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).
39. O odměně ustanoveného zástupce krajský soud rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu jednoho podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (doplnění žaloby). Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč. Jelikož ustanovený zástupce není plátcem DPH, soud nezvýšil odměnu o částku připadající na tuto daň. Celkem ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku. Náklady na zastoupení hradí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. března 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.